

131. Nicolae Ceaușescu beszéde a Magyar és Német Nemzetiségű Dolgozók Tanácsának együttes ülésén. (Részlet.) Bukarest, 1987. február 27.

Tisztelt elvtársak!

[...]¹

A magyar és a német nemzetiségű dolgozók tanácsainak plenáris ülései keretében megvittatták mind a fejlesztési programok valóra váltásának kérdéseit, mind pedig olyan problémákat, amelyek egyes negatív jelenségekhez, jobban mondva, egyes imperialista, legreakciósabb körök nemzetközi síkon kifejtett bizonyos tevékenységeihez, olyan tevékenységekhez kapcsolódnak, amelyeknek céljuk rágalmozni pártunk és államunk politikáját. Ki kell azonban jelentenem, hogy a nyugati országok jó néhány sajtószerve sokat közöl a szocialista Romániáról, hangsúlyozza nagy megvalósításait.

Nem aggaszt különösképpen, nem is aggasztott soha, hogy egyes reakciós imperialista körök tudatosan hamis színben tüntetik fel népünk eredményeit és tevékenységét. Osztályérdekeiknek megfelelően cselekednek így.

Érthetetlen azonban, ha ilyen dolgok egyik vagy másik szocialista országban jelentkeznek. Nem igényeljük, hogy feltétlenül ismertessék Románia megvalósításait. Úgy hiszem azonban, minimális igény, hogy ne vázoljanak torz képet arról a munkáról, amelyet népünk, a dolgozók folytatnak a párt vezetésével a gazdasági-társadalmi fejlődésért, a szocialista és kommunista rend építéséért.

A történelmi kérdésekről persze sokat lehet vitatkozni. De vajon megváltoztathatja-e valaki a történelmet?! Változtathat-e valaki azon a tényen, hogy 2500 évvel ezelőtt Hérodotosz az e tájakat, közöttük a mai Erdély, Moldva, Havasalföld területét lakó dákokat „a trákok legigazabbjaiként és legbátrabbjaiként” jellemezte? Természetesen akadhatnak olyanok, akik 2500 év után nem értenek egyet Hérodotossszal! De nehéz számukra megváltoztatni olyasmit, amit akkor élők láttak és megértettek! Megváltoztathatja-e valaki a történelmet, azt a tényt, hogy Burebista központosított államot teremtett meg, hogy Decebal azt továbbfejlesztette, hogy a dákok évszázadokon át küzdöttek a rómaiak ellen, amíg – igaz – legyőzték őket? De civilizáció hiányában, államszervezés hiányában, amely civilizációt és államszervezést az akkori kiválóságok méltányoltak, ezt nem tehették volna meg. Vajon kinek használ e realitások tagadása? Vajon ez tulajdonképpen nem olyan politika, amely ellentétben áll a magyar nép és a román nép, két olyan nép mindennemű érdekeivel, amely hosszú ideje együtt él és együtt kell élnie? [...]²

Véleményem szerint a történelemnek – amint már nemegyszer kifejtettem – nem a negatív állapotok hangsúlyozását, hanem a népek közötti közeledést és testvériséget kell szolgálnia. Számos történelmi esemény során – főként a közelebbi időszakra gondolok – szerepet kaptak egyik vagy másik ország uralkodó osztályai. De negatív momentumok jelentkezését a különböző országok közötti kapcsolatokban egy bizonyos történelmi periódusban nem kidomborítani kell, hanem a volt kizsákmányoló, uralkodó osztályok politikájától el kell határolódnia, abból kell kiindulni, hogy új történelmet, a barátság, az együttműködés történelmét fejlesztjük

1 Beszédének első részében Nicolae Ceaușescu az országnak a „létező szocializmus” alatti gyors gazdasági, társadalmi, kulturális fejlődését vázolja fel, kijelentvén, hogy „a szocializmus nem építhető bizonyos minták szerint”.

2 Kihagyjuk azt a bekezdést, melyben Ceaușescu felhánytorgatja, hogy az „Erdély története” magyarországi szerzői megkérdőjeleztek jónéhány román történelmi dogmát (a magyar népesség megtelepedése Erdélyben, Ilyunyadi János stb.)

ki és valósítjuk meg. Ez általában érvényes Európára és az egész világra, annál inkább Románia és Magyarország kapcsolataira!

Nehéz megérteni horthysta, fasiszta, sovinszta, közöttük rasszista tételek felelevenítését. Hogyan képzelhető el, hogy egy tudományos akadémia hozzájáruljon más népeket sértő írások és munkák megjelentetéséhez? Milyen tudomány ez? Kinek szolgál egy ilyen úgynevezett tudomány, ha nem a legreakciósabb imperialista köröknek? Az ilyen tételek nem szolgálják a barátság és az együttműködés ügyét, a szocializmus ügyét!

A tapasztalatcsere mellett vagyunk, de határozottan ellenezzük a belügyekbe való mindenemű beavatkozást. Nem engedjük meg azt semmilyen körülmények között, s nem engedjük meg ma sem, és sohasem! Románia kérdéseit, a szocialista fejlesztés kérdéseit a román oldja meg összességében, teljes egységben, vezető ereje, a Román Kommunista Párt oldja meg! (*Hatalmas taps és éljenzés; hosszasan visszhangzik: „Ceaușescu és a nép!”, „Ceaușescu – RKP!”, „Tiszteletünk, büszkeségünk: Ceaușescu - Románia!”*)

A széles körű fejlesztés mellett vagyunk, mindig is határozottan munkálkodtunk és munkálkodni fogunk a kapcsolatok bővítéséért a szocialista országokkal, elsősorban szomszédainkkal, s közöttük mindig gondolunk a Magyar Népköztársaságra is. Mi több, úgy véljük, hogy nagy lehetőségek kínálkoznak a kooperációs kapcsolatok széles körű kiépítésére a szocialista országokkal és ilyen értelemben a pártvezetőségben ki is dolgoztunk számos javaslatot és intézkedést, amelyeket röviden közzétettünk a Politikai Végrehajtó Bizottság üléséről szóló közleményben – és így akarunk eljárni magyar szomszédainkkal is. Véleményünk szerint ez megfelel a két nép érdekeinek, a két ország szocialista fejlődése érdekeinek. A problémák minden más felvetése, minden olyan próbálkozás, hogy a realitásokat torzítsák és e torzítással még egyes nemzetközi fórumok elé is lépjenek, ellentétben áll mind a magyar nép, mind pedig a román nép érdekeivel!

Soha nem tettünk és nem teszünk egyenlőségi jelet egyik vagy másik ország bizonyos rossz szándékú emberei vagy csoportjai között és az illető országok népei között. Mindig is úgy véltük és úgy véljük, hogy a népeknek ismerniük kell a valóságot, de nevelni is kell őket, meg kell értetni velük, hogy érdekük együttműködni, együttműködni más népekkel, elsősorban szomszédainkkal. Sok közös dolgunk van – még ha a Magyar [*Tudományos*] Akadémia története nem is említi őket –, ami az ilyen felvetés mellett, a két ország és nép ilyen kapcsolatai mellett szól.

De hogy érthetnénk egyet a magyar sajtó és irodalom romániai terjesztésének bővítésével, amikor ez a sajtó szidalmazza országunk dolgozóit! Ennek elfogadásával rossz szolgálatot tennénk. A sajtó, a rádió, televízió, eszközeink – az irodalom, a művészet – mindez egyetlen célt kell, hogy szolgáljanak [*sic!*]: a közeledést, a barátságot, a nevelést a szocializmus, a nemzetközi szolidaritás szellemében. Minden más értelmezés és megközelítés ellentétben áll a népek mai, holnapi és mindenkori érdekeivel!

A tudományos szocializmus első jelszava a következő volt: „Világ proletárjai, egyesüljtek!” És ismerik mindazt, amit Marx és Engels a továbbiakban mondott. Mi új megközelítést szorgalmazunk a tömegek, a népek, nem csupán a proletariátus szolidaritása, összefogása ügyében, mert más korszakban élünk. Munkálkodnunk kell, hogy a népek fogjanak össze a szocializmus, a leszerelés és a béke egyetemes ügyéért vívott harcban!

Véleményem szerint sajtónknak, tájékoztatói eszközeinknek így kell megközelíteniük a kérdéseket. Remélem, magyarországi szomszédaink is megértik, hogy itt az ideje véget vetni az ilyen állapotoknak, az ilyen megnyilatkozásoknak és egyaránt a barátság és az együttműködés útján cselekedni. A magunk részéről szeretném kijelenteni itt – de kijelentem ezt egész

népünk számára –, szilárd elhatározásunk mindent megtenni mindannak a felhasználásáért, ami értékes közös múltunkban – és megtesszük ezt az összes szocialista országok, a világ összes népei viszonylatában – az együttműködés, a barátság fejlesztéséért, minden nép fejlődésének biztosításáért, valamennyi nemzet jólétének gyarapodásáért, a világbéke biztosításáért! (*Hatalmas, hosszas taps.*) [...]³

Korunk 1987. március, 170–171. o.

3 Ceașescu utóbb az országos feladatokról szónokol, miközben kijelenti, hogy „határozottan és kérlelhetetlenül fel kell lépünk mindennemű maradi szemlélet, a sovinizmus, a nacionalizmus ellen...”. Legvégül a nemzetközi problémákra (leszerelés, nukleáris problémák) tér át.